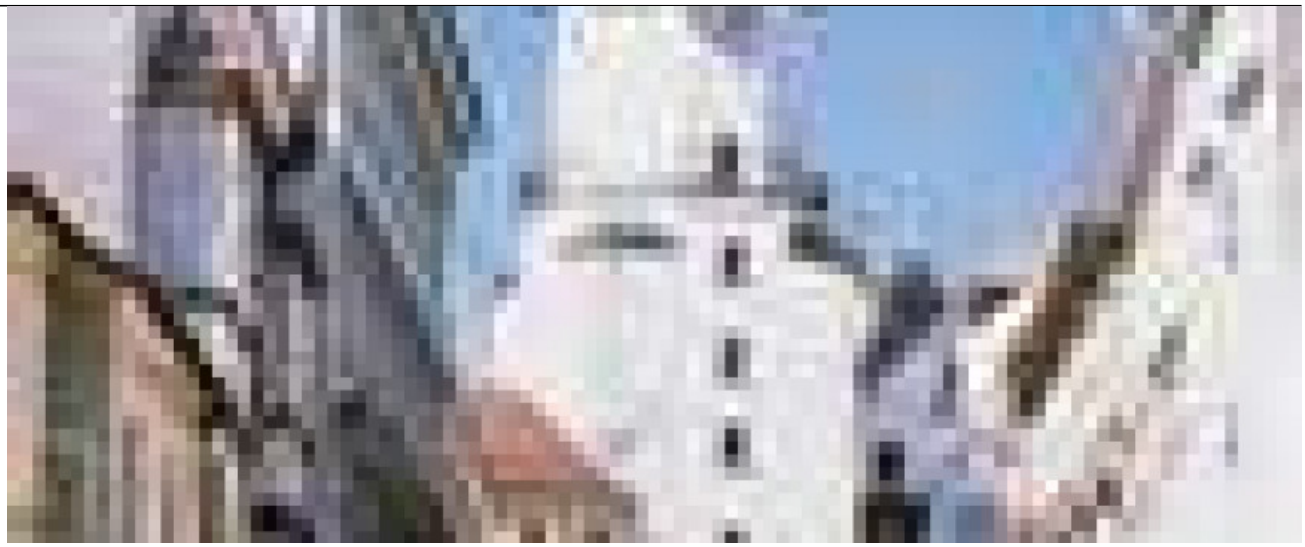

A Szent Mihály-kapu

2010 október 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

Pozsony óvárosának nyugati határát a dóm, az északit a klarisszák temploma, a keletit pedig a ferencesek temploma jelezte. Alaprajza ötszöget mutatott, amelyet a két f? közlekedési út két részre osztott, s amelyb?l kijutni csakis a Wödritz-kapun, a L?rincz-kapun és a Mihály-kapun lehetett. A Mihály-kaput, amely fölött magas torony emelkedik, s annak tetején Mihály f?angyalnak a sárkánnyal küzd? szobra áll, bizonyára mindenki látta, aki járt Pozsonyban. Ez az egyetlen, amely a belváros hajdani négy kapujából megmaradt. A kaputól mintegy húszlépésnyire boltív látható, el?tte volt hajdan a felvonóhíd. Küls? oldalán ez a fölírás olvasható: „Omne regnum in se ipsum divisum desolabitur – 1723” (azaz: minden önmagával meghasonlott ország elpusztul)!
Ezt látta, és le is írta a naplójában Kölcsey Ferenc, akit 1832 ?szén választottak országgy?lési követté. (December 11-én érkezett Pozsonyba; 1834 novemberében a megyei utasítások miatt lemondott követi megbízásáról.)
Most azt a részt idézem naplójából, ahol a fenti mondathoz f?zött megjegyzést: „Ez üdvösséges intést (mit, akinek tetszik, a Mihály-torony oldalán naponként olvashat; s mire egymást, valahányszor jobb gondolat nem száll fejünkbe, híven szoktuk – bár haszon nélkül – emlékeztetni) a mai konferenciáról is bátran mondhatjátok. Mert Nagy Pálék [akik a konzervatív eszméket képviselték ekkor] ma is öszvejöttek; s minekutána szinte két óráig tanakodának, miként segítsék ki a többség gy?zödelme alól magokat: végre nagy álmélkodással vették észre, hogy egy értelemben nincsenek. Mit lehetett mást kezdeni, mint eloszolni, s a dolgot jó szerencsére bízni? Búcsúzánk azért (mert követtársammal együtt, s nem tudni, mi okból, a konferenciának hivatalosi valánk), s én és társam az irgalmasokhoz vev?k utunkat.”
Innen Wesselényiék társaságát kereste fel, aki földije volt, s akit a f?nemesek közül a vezérként tiszteltek nem csak a szatmáriak. Nyilván ez volt az oka, hogy amikor a barátját h?tlenség vádjával perbe fogták, ? vállalta el ügyének védelmét. (E nagyszabású, valóban klasszikus politikai vádirat kimerítette erejét: megbetegedett – bélgyulladásba esett –, és 1838. augusztus 24-én Csekén meghalt.)
Pozsony történelmi emlékei közül minden bizonnyal megkülönböztetett hely illeti meg ezt az ódon kaput. El?tte, majd átjutva a Mihály utcában is meg-megállok, és csodálkozva, hitetlenkedve nézem: annyi pusztítás után ez még mindig és ugyanúgy áll? Persze ha itt lenne Kölcsey velem, ? nem csodálkozna, azon már inkább, ha arra kérném, hogy ne menjen tovább, forduljunk vissza, mert már nem itt, hanem Pesten ülésezik a magyar országgy?lés.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló